

BARTJE, HET SCHATJE
VERTELD DOOR NOAM EITAN
VERTAALD DOOR SANDERIJN TAS

“Geen bad vandaag,” verklaarde pappa luchthartig.
De monden van Jaap en Jelle vielen open van verbazing.
“Vooruit jongens, snel gezicht gewassen en tanden gepoetst,” zei hij.
En hup, daar lagen die twee al in bed.

“Vertel ons een verhaal over buitenaardse wezens,”
bedelde Jelle vanonder zijn deken uit.
En Jaap voegde eraan toe: “Ik wil een éng verhaal, dat slecht afloopt!”
“Ssst...,” deed pappa, “Vandaag ga ik jullie een verhaal vertellen
uit het echte leven, een avonturenverhaal over een kameel uit de bergen.”

“Bartje is een jonge kameel van vier jaar.
Hij werd geboren in Chetseba, temidden van een kudde kamelen.
Hij is wit, fijngebouwd, vriendelijk en aardig.
Daarom noemt men hem: “Bartje, het Schatje”.

Op een dag werd pappa uitgenodigd mee te gaan op een kampeertocht,
Die van de berg naar de woestijn leidde.
Daarbij moest hij een kameel meenemen,
die de bagage van de groep zou dragen.

Van de hele kudde kamelen werd nu juist Bartje uitgekozen
En direct aan de tentpaal vastgebonden.
Vroeg in de morgen gingen ze op weg,
Zes blijde wandelaars, bevrijd van hun rugzakken.

Pappa stapelde de zakken op de rug van de kameel.
Hij bond ze goed vast, zoals dat hoort bij een tocht door de woestijn.
Rugzakken, pannen, gevuld met eten en water,
Dat alles zelfs genoeg voor twee weken.

Er blijft nog slechts één ding over om uit te leggen:
Hoe staat een kameel op?
Eerst ontbloot hij zijn tanden, héél boos,
Dan brult hij eens flink en gromt wat na...
Eindelijk komt hij een beetje overeind, steunend op zijn knieën
En dan, als laatste...komt zijn achterwerk omhoog!

Nu Bartje klaar is en opgeladen, kunnen ze op weg gaan zonder dralen.
Daar gaan die twee, pappa voorop, over de klassieke wandelwegen.
Zo kwamen ze op het pad, dat neerdaalt tot Ein-Tsiek,
Maar voor ons Bartje wordt zijn last nu toch te zwaar.
Zijn poot glijdt uit op een steile helling, vlakbij een diep ravijn.

Pappa trekt zo hard als hij kan,
Bartje blijft stokstijf staan om niet te vallen.
Op het laatste moment kan pappa hem nog redden,
En verder gaat het, pad op, pad af.

Eenmaal op de top van de berg gekomen,
Gaaf Bartje zitten en zegt huilend tegen pappa:
“Je hebt me naar onbekend terrein gebracht,
Bepakt en bezakt, als nooit te voren.
Van deze berg verroer ik me niet,
Ook al biedt je me duizend goudstukken.”

Het koude zweet breekt Pappa uit.
Hij begrijpt eindelijk, dat hij in moeilijkheden zit...
Met een kaméél heeft hij ruzie en woorden,
Terwijl in de hitte die zes op hun rugzakken en 't voedsel wachten.

En vervolgens...
Bij elk pad en elke berg, die ze overgaan,
Ruilen Bartje en pappa van taak.
Pappa komt met moeite vooruit, zo beladen is hij.
En Bartje, erachter, danst en springt.

Pappa schreeuwt, duwt, trekt en smeekt.
Bartje gromt, huilt en gaat uiteindelijk zitten.
Nog maar één steile en gevaarlijke helling,
Ligt er tussen hen en het einde van deze tocht.

Pappa houdt vol: “Dit is het laatste stukje, echt waar.”
Bartje, van zijn kant: “Ik ga nooit van m'n leven naar beneden!”
“Nou, dan de allerlaatste keer,” pleit pappa vertwijfeld.
Als antwoord laat Bartje zijn scherpe tanden zien.

Ver weg, daar beneden, zijn zes man,
Hongerig en uitgedroogd door de brandende hitte.
Zij wachten op het vallen van de nacht.

Wanneer de sterren aan de hemel komen,
Zal Bartje hen een vorstelijke maaltijd komen brengen.

Deze keer is de situatie serieus. Wat nu te doen?
Pappa steekt zijn handen uit de mouwen.
Hij duwt stenen weg, baant wegen,
Totdat Bartje toestemt af te dalen.

Zes lange en moeilijke dagen,
Die tussen de acacia's eindigen.
Bartje is helemaal uitgeput en lijdt aan honger en dorst.

Aangekomen bij de kudde, beklaagt hij zich bij hen:
"Zo'n avontuur is me nog nooit overkomen!
Die vader is gewoon gek:
Hij heeft me zes dagen achterelkaar laten lopen,
Zonder eten of drinken! 't Is een schande!
Hij heeft me hoge bergen laten opklauteren, mij, met m'n hoogtevrees..."

Alleen, 's nachts, zonder vrienden –
Kwamen er van alle kanten enge geluiden op mij af.
Ik wilde alleen maar naar huis, naar mamma
En hij ging maar verder en verder.
Stop! Ik heb er genoeg van en ik heb besloten,
Hier blijf ik en ik verzet geen stap meer – Eindpunt!!"

"Hé, pappa," zegt Jaap. "Wacht, wat is er met de groep gebeurd?
Hoe hebben jullie je uit de nesten gewerkt?"
Jelle zegt: "Ik wilde toch een eng verhaal, dat slecht afliep...
Wat, is dat het héle verhaal?
Eindigt het zo?!"

Maar, zoals gewoonlijk, was pappa alweer in slaap gevallen...
En de volgende keer...
Begint er weer een nieuw verhaal!